

A szalonban.

Kettesben üldögéltem Ővele . . .

A Csend megejtett. És a Hallgatás
Halk illegéssel a szalonba settent
S nem engedett egy árva szót beszélnem.

A kajla lábú Biedermayer-asztal
Ragyogva állt a szoba közepén.
A vén íróasztalka gyászsetéten
Gyöngyház-díszével bóbiskolt felénk.
A szék ölen incselkedően hevergett
Az Ady Endre „Vér és Arany“-a.
. . . S az ablaküveg kristályán keresztül
Mosolygott lelkünkig a déli Nap.

S csak néztem Őrá. Néztem a haját.
Végigomoltak barna fürtje szálin
A hozzánkig lopózott sugarak.
A homlokából aranyos szavak
Csengtek: csókokraváró ajkain,
És bongva surrantak be szívemig.

S csak néztem Őrá. Néztem a szemét.
Mesés opálú, gazdag éj-szeméből
Csak úgy özönlött — dúsan hullt a fény.
S mohó szememmel mindmegannyi sugárt
— Ahogy üvegszilánk a száztűzű Napét —
Önönmagamra szedegtettem össze.
Szemem csak itta, itta szeme fényét . . .
S amikor színig teltem a sugárral —
Megrészegülten szeme mámorától
Szívemben a vér forrni, búgni kezdett!

Ő csak beszélt tovább. Nem vette észre;
Milyen bolondos rabja lett szívem.

Pedigha tiszta, édes, angyalarca
Gömbölydedes, lágy, finom vonalával
Egy percre összedugtam vón fejem —
S ahogy az óralánca átövezte,
Olyan gyöngéden és olyan simán
Körülkaroltam volna derekát —
És lázmelegű, vérszinű ajkára
Reácsókoltam volna lángomat
— Akkor tán benne is lüktetne érzés
Tán benne is lobogna már a szív . . .

De tétlen, szótelen vártam tovább.

S hogy elbódított csillanó szeme,
A férficsóktól szűzi, lángos ajka,
S leányosan pihegő lihegése:
Csak némán, lázasan körülrajongtam.
Körülrajongtam némán lázasan.

És úgy éreztem égető-csudásan,
Hogy szívem már a torkomban dobog.
És úgy éreztem csuda-égetően:
Szívem, szívével egy ütembe ver!

S körülrajongtam titkon, hallgatag.

S ahogy a hangok: templomorgonában,
Úgy búgtak lelkemben is a szavak. —
Ezer dalom zsongása sirt szívemben
És millió szavam zenélt-bonált.
. . . Mégis, meddő maradt az akarásom:
Sehogyse jött az ajakamra szó
Csak egyseség, csak árva: „Szeretem!“

Ily. Remetey Dezső.

